

Вяра

20.03 по еретическия, †07 март по православния календар - Св. седем свещеномъченици Херсонски - епископи Василий, Ефрем, Капитон, Евгений, Евтерий, Елпидий и Агатодор. Св. преподобни Павел изповедник. Св. преподобни Емилиан

Страдание на светите свещеномъченици Ефрем, Василий, Евгений, Елпидий, Агатодор, Евтерий и Капитон, епископи в Херсон

В шестнадесетата година от царуването на Диоклетиан, светейшият Иерусалимски патриарх Ермон изпратил много епископи в различни страни и при различни народи да възвестяват, по примера на апостолите, словото Божие и да проповядват Христа.

Двама от тези епископи, Ефрем и Василий, дошли в тавроскитската страна и тук, в град Херсон, двамата се трудили известно време, проповядвайки истинния Бог на народа, който не Го познавал, и просвещавайки помрачените от тъмата на елинското идолослужение. След това епископ Ефрем, оставяйки жителите на Херсон на Василий, отишъл

при скитите, живеещи по Дунава, и там с проповедта си обръщал мнозина към Христа и като претърпял твърде много скърби и трудове за Христовото благовестие, в седмия ден на март бил обезглавен.

Междувременно епископ Василий, изобличавайки заблудението на неверните в Херсон и показвайки им правия път на спасението, предизвикал народния гняв: нечестивите го хванали, били го безмилостно и го изгонили от града. Като се отдалечил на една планина, той пребивавал в пещера; тази планина се намирала на сто стадия от Херсон и се наричала Партенон, което значи девическа, защото на нея било капището и идолът на някаква елинска богиня - дева. Пребивавайки в тази планина, Василий се радвал духом, че се е удостоил да претърпи рани и изгнание заради Христа, оплаквал гибелта на човешките души, прелъстени от дявола, и със сълзи се молел на Бога за обръщането им.

Така минало известно време. На един херсонски началник починал единственият син и бил погребан извън града. С голяма скръб родителите му седели на гроба, скърбейки и плачейки; настъпила нощта, а те не си тръгвали от гроба на сина им. И ето, насън им се явил починалият им син и им казал:

- Защо оплаквате смъртта ми? Вие не можете да ме вземете оттук жив, защото не могат да ме възкресят нашите богове, бездушни идоли, изобретени от бесовете за съблазън и погубел на хората. Ако искате да ме оживите, кажете на този странник, когото биха и изгониха, да се помоли за мен на своя Бог, Когото проповядва: защото Той е истинен Бог, имащ власт над живи и мъртви, и силен да ме възкреси от мъртвите по молитвите на оскърбения от вас мъж.

Родителите веднага се събудили и разказали един на друг своето видение, и се удивили, че то било едно и също и у

двамата. Те радостно побързали към града и радостно разказали за това на приятелите си. Още щом настъпил денят, започнали навсякъде да търсят Божия човек, и го намерили в споменатата пещера. Градският началник със своите домашни дошъл при него, припадайки в светите му нозе, и го молел да възкреси сина му.

- Как мога да направя това аз, като съм грешен човек? - възразил светецът - Но вие ще получите това, за което просите, ако повярвате в проповядвания от мен Бог, Който единствен е силен да вдигне мъртвите от гроба.

- Ако получим сина си жив - казали родителите на починалия юноша, - всичко, което кажеш и заповядаш, ще направим от цялото си сърце.

Божият светител Василий станал и тръгнал с тях към гроба, и когато отместили камъка от гроба, влязъл вътре, осенил починалия с кръстното знамение и дълго се молел на Бога; след това взел вода, осветил я и излял върху мъртвия с призоваване на Пресветата Троица, по подобие на светото Кръщение. Мъртвият веднага оживял и заговорил, славейки Бога. Страх и ужас обхванал всички, които били там, а родителите - неизказана радост. Всички падали в нозете на светителя, наричайки го велик и признавайки проповядвания от него Бог за истинен и всесилен. Взели Божия архиерей, свети Василий, и с голяма чест го повели към града. Началникът с целия си дом повярвал в Христа и се кръстил, а също и много от народа, които видели това чудо, се присъединили към верните. И Христовата Църква в Херсон започнала да се разраства, а елинските капища постепенно да се изпразват.

Виждайки запустяването на своите капища, дяволът влязъл в сърцата на живеещите тогава в Херсон иудеи и те научили елините да въстанат срещу християните, и най-вече срещу

техния вожд, и да го убият.

- Ако учителят на християните бъде убит, то и християнството лесно ще се погуби - казвали те.

Събрало се безчислено множество въоръжени нечестиви; и с шум и викове внезапно нападнали Божия архиерей, извлекли го от къщата, вързали нозете му, и като го обкръжили, го влачили по градските улици, били го с тояги и камъни и го тъпчели с крака. Довлекли го да мястото, където от християните бил поставен стълп, увенчан с кръст; тук Христовият светител предал на Бога своята свята душа и загинал страдалчески в седмия ден на март, в който и свети Ефрем бил посечен с меч в Скития.

Тялото на свети Василий било извлечено извън градските порти и хвърлено на кучетата и птиците. Много дни то лежало, без да бъде погребано, но запазвано от Бога, оставало невредимо; нощем над това страдалческо тяло се явявала пресветла звезда, и един вълк, стоейки около него, го пазел от кучетата, а денем над тялото летял орел и не допускал да се приближават хищните птици, докато християните не го взели тайно през нощта и не го погребали с чест.

След убийството на светия епископ Василий, един от учениците му се отправил по море към Хелеспонтските страни и там намерил трима епископи: Евгений, Елпидий и Агатодор, трудещи се в Христовото благовестие; те били изпратени на проповед от светейшия Ермон, патриарх Иерусалимски, заедно със свети Ефрем и Василий. Намирайки ги там, ученикът им разказал за смъртта на свети Василий, и те прославили Бога, увенчал Своя угодник със страдалчески венец. Като се посъветвали помежду си, епископите седнали в кораба и доплували до Херсонския град, желаейки да подражават на свети Василий. Те проповядвали Христа Бога в Херсон и числото на верните с всеки изминат ден се

увеличавало. Но както срещу свети Василий, така и срещу тях дяволът въоръжил иудеите и елините; те се събрали и хванали светите епископи, вързали ги, влачили ги по улиците, били ги с дърва и камъни, докато светите мъченици не предали честните си души в ръцете на своя Господ. Телата им били извлечени от града през същите врата, през които обикновено изнасяли мъртвите да ги погребват, и били хвърлени навън да бъдат разкъсани от кучетата и птиците; но християните ги взели тайно и ги погребали с чест. Тримата свети епископи, Евгений, Елпидий и Агатодор, пострадали една година след убийството на свети Василий, също в седмия ден на март.

Няколко години по-късно, по времето на Константин Велики, когато той вече се скланял към християнството, в Херсон дошъл епископ Етерий, също изпратен от Иерусалимския патриарх. Виждайки, че неверният народ със своята лютост и ярост не допуска тук да се разпространява християнството, Етерий се отправил към Византия, при цар Константин, и се оплакал от нечестивия херсонски народ, притесняващ християните. Царят дал своето разрешение на християните да обитават в Херсон свободно и безпрепятствено и да правят своите събирания, за слава Божия, открито и свободно, а всички притесняващи християните заповядал да изгонят от града. С такава царска воля свети Етерий се върнал в Херсон и твърде много зарадвал Христовото стадо, а неверните се опечалили и смутили. Като построил християнска църква в града и дал добро устройство на всичко, епископът отново се отправил към царя, за да му отдаде благодарност за доброто дело. На връщане се разболял, и като доплувал до остров Ааса, приел края на своя временен живот и началото на вечния. Верните го погребали и поставили стълп на гроба; високите дървета, израснали там, отдалече посочвали гроба на светеца. Свети Етерий починал в седмия ден на март, в който мъченически загинали и предишните епископи.

Християните дълго оплаквали починалия; след това съобщили на цар Константин за смъртта на своя епископ и помолили за друг на неговото място. На мястото на Етерий бил изпратен блаженият Капитон, епископ на херсонската църква, и верните радостно го приели. Събрало се и голямо множество неверни и пристъпвайки към новодошлия епископ, искали от него чудесно знамение в доказателство на правотата на неговата вяра, за да могат да повярват и те.

- Чудото - казали те, - нека бъде такава: да се запали една голяма огнена пещ и в нея да влезе християнският епископ, и ако не изгори и остане жив, тогава всички ще се кръстим.

Свети Капитон, уповавайки се на Бога, се съгласил на тяхното желание и заповядал да устроят голяма пещ. Когато я разпалили силно, светият епископ, при вниманието на целия народ, сложил върху себе си своя омофор и се помолил на Бога с умиление, да яви Своята божествена сила, както някога във Вавилонската пещ, за уверение на неверния народ. След продължителна молитва и след възгласа на дякона на всеослушание "Да внимаваме" светителят влязъл в пещта и стоял в пламъка около час, молейки се и държейки ръцете си издигнати към небето, и силният огнен пламък не му навредил с нищо; след това, събрал горещи въглени във фелона си, излязъл невредим пред народа. Виждайки това преславно чудо, всички се изпълнили с велико удивление и страх; защото видели, че даже одеждите на светителя са недокоснати от огъня и че фелонът му, пълен с горещи въглени, не изгаря.

- Един е Бог - извикал народът с гръмък глас и като с едни уста, - християнският Бог, велик и силен, запазил Своя раб неизгарящ в пещта!

Тогава целият Херсон и тази страна приели християнската вяра, уверявайки се чрез преславното чудо в нейната истинност. За това чудо било възвестено на великия

Константин и разказано на светите отци на първия вселенски събор в Никея, и всички, прославяйки Бога, се удивлявали на великата вяра на свети Капитон и неговата ревност по Бога.

След няколко години свети Капитон отпътувал с кораб от Херсон за Цариград; надигнала се буря и вълните изтласкали кораба към устието на река Днепър; там неверни и безбожни хора ограбили кораба и пленили всички, които били в него, а самия Божий архирей Капитон потопили във водата.

Той загинал мъченически в двадесет и първия ден на декември, но паметта му е причислена към предишните Херсонски светители, пострадали в седмия ден на март. Неговата свята душа е съединена с тях на небесата, и седемте Божии архиереи, херсонски епископи, като седемте най-главни ангели заедно предстоят пред Пресветата Троица, Отца и Сина и Светия Дух, Единия Бог, прославяйки Го с всички светии во веки. Амин.

Кондак, глас 2:

Светоносный день наста, пастырей епископствовавших светло в Херсоне: ихже воспеваем праздник, пострадавших за Христовы овцы. Священномученицы, молитесь пастыреначальника Христа, и нас прчести деснаго овец стояния, да вопием вам: радуйтесь священнии отцы, за Христа кровь свою изливавшии.

(Настана светоносният ден на пастирите, началствали светло в Херсон, чийто празник да възпеем. Пострадали за Христовите овци, Свещеномъченици, молете Пастиреначалника Христа и нас да постави при овците, застанали отдясно, за да зовем към вас: радвайте се, свещени отци, пролели кръвта си за Христа.)

В памет на преподобния Павел Изповедник

Свети Павел бил епископ на град Плусиада по времето, когато в църквата възникнала ереста на иконоборците. Виждайки как противниците на светите икони неистовстват против Христовата вяра, как извращават установеното от светите апостоли, с какво пренебрежение се отнасят към честните икони, какви хули произнасят срещу тях, преподобният излязъл срещу тях като победоносен Божий воин и, като със стрели, ги поразявал със словата на Божествените Писания. За това той претърпял преследвания, изгнание и всякакви беди в живота. В такива доблестни подвизи той предал с мир духа си на Господа и се преселил в горното, толкова обичано от него, Царство.

В памет на преподобни Емилиан

В Рим живеел един човек на име Викторин, който в младите си години много грешал, а след това, в старостта си, се опомнил и спомняйки греховете си, треперел пред Божия съд. Като отишъл в един от светите манастири и помолил игумена да го приеме, се отказал от всички светски привързаности и станал монах; целия себе си отдал на покорност и послушание, спазвайки заповяданото му и изнурявайки тялото си денем и нощем. В монашески образ му било дадено името Емилиан. Непрестанно държейки в душата си паметта за смъртта и винаги готвейки се за страшния Божий съд и за отговора за греховете си в деня на изпитанието, Емилиан винаги се намирал в страх от вечните мъки; с този страх той така изнурил и изсушил тялото си, че всички братя, живеещи в манастира от любов към Бога, се удивлявали на това велико умъртвяване на плътта, смирение и труд. И всички се стараели

да подражават на живота му и да се сравнят с подвижите му в послушание, за да очистят с такова многотрудно покаяние греховете си; виждали как той всеки ден търпи глад, жажда, лежи прострян на земята, малко спи, измъчва и съкрушава тялото си - и получавали велика полза от това.

Манастирът, където се подвизавал Емилиан, бил построен на висока планина, имаща на единия от склоновете си пещера; и блаженият Емилиан имал обичай тайно от всички, късно вечер да се отдалечава от манастира в тази пещера и там да се моли със сълзи цяла нощ до сутринта.

Минало много време и веднъж игуменът срещнал Емилиан да излиза от манастира в късен нощен час. Като не знаел по каква работа излиза от манастира този брат, игуменът оставил келията си, тръгнал след него тайно и като видял, че той влязъл в пещерата, застанал около нея и решил да чака, докато излезе, за да узнае от него защо влиза в пещерата. След немного време небесна светлина, по-ярка от слънчевите лъчи, внезапно озарила тази планина и игуменът видял преподобни Емилиан стоящ в пещерата с издигнати нагоре ръце и молещ се на Бога; и небесна светлина слизала върху главата на блажения. При вида на това игуменът бил обзет от ужас и страх; по обратния път към манастира той вече бягал в трепет и едва могъл да пристъпи с крака от велик ужас. Когато стигнал до манастирските порти, чул глас от небето, който казал:

- Емилиане, прощават ти се греховете.

Игуменът се ужасил още повече, влязъл в келията си и в мълчание очаквал разсъмването. Желаете всички братя да получат полза от това, игуменът, след утренията, се обърнал пред всички към Емилиан и го попитал:

- Къде беше тази нощ, брате?

Преподобният се поклонил на игумена и отговорил:

- В манастира, с братята, спях цяла нощ.

Но игуменът го изобличил и го принудил да не скрива Божията милост, явявана на истинно каещите се грешници. Емилиан бил принуден да открие тайната пред всички братя, и разказал как от престола на милосърдието слезли върху него светлината и гласът. Тогава игуменът заговорил на братята:

- Слушайте, мои възлюбени братя. Всемогъщият Бог и в мълчание би могъл да прости греховете на този брат, но заради нас, за да възбуди сърцата ни към покаяние, му е изпратил Своята милост в образ на светлина заедно със Своя глас, за да узнаем и ние и да прославим милостта и човеколюбието на нашия Творец, Който е близо до истинно каещите се.

Известен по такъв начин за това, че грехът му е простен, преподобни Емилиан прекарал останалото време от живота си в душевна радост и отишъл при непристъпната Светлина, за да слуша гласа на радостта и веселието на праведниците, ликуващи в небесните селения во веки.

ЧЕТИ-МИНУТИТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

ПРЕПО ДОБНЫЙ ПАВЕЛ ПРЕПРОС ТЫЙ

Блаженный Павел был земледельцем, чрезвычайно простым и незлобивым. Он жил в Египте во времена святого Антония Великого. Павел сочетался браком с женщиной прекрасной наружности, но развращенной, которая долгое время таила от него свои прегрешения. Однажды, внезапно вернувшись с поля, он застиг ее в грехе с другим мужчиной. Рассмеявшись, он сказал им: «Хорошо, хорошо, мне до этого нет никакого дела. Клянусь Иисусом, я эту женщину больше не приму. Иди возьми ее и детей ее. А я уйду, чтобы стать монахом».

Павел удалился в глубокую пустыню, где жил святой Антоний, и постучал в дверь кельи преподобного. Выйдя, тот спросил: «Чего ты хочешь?» Павел сказал: «Хочу стать монахом». «Тебе 60 лет, – ответил святой Антоний, – ты слишком стар, чтобы стать монахом, тебе не снести скорбей пустыни. Но походи лучше в селение, работай и живи, благодаря Бога». Поскольку Павел настаивал, обещая исполнить всё, что бы ни повелел преподобный Антоний, тот предложил ему отправиться в общежительный монастырь, где братья могли бы понести его старческую немощь. Затем он запер дверь и не выходил три дня. Однако Павел не двинулся с

места ни на шаг и сидел без еды и воды перед кельей преподобного. Когда на четвертый день Антоний отворил дверь, Павел сказал ему: «Невозможно мне умереть где-нибудь, кроме как здесь».

Тогда великий подвижник решил испытать Павла и принял на себя такое жительство, какого не проходил и в молодости. Он наломал пальмовых ветвей и повелел Павлу плести веревку по его примеру. Старец-послушник плел до девятого часа и с трудом сплел около 30 метров веревки, но Антоний остался недоволен и приказал ее расплести и начать работу снова. При этом Павел не возроптал, не смалодушествовал, ни разу не пришел в раздражение.

После захода солнца Антоний предложил: «Хочешь, съедим кусок хлеба?» Павел ответил: «Как ты хочешь, авва», – не выказав при этом ни малейшей жадности, хотя он и не ел уже четыре дня. Антоний накрыл стол, принес сухие хлебы, размочил их в воде и начал читать псалом. Прочитав его 12 раз, он 12 раз помолился. Затем Антоний съел один хлебец, но к другому не притронулся. У старца же, который ел медленнее, еще оставался хлеб. Преподобный Антоний подождал, пока тот закончит, и предложил ему съесть еще один хлебец. Павел ответил ему: «Если ты будешь есть, то и я. Если же ты не будешь, то и я не буду». На это Антоний возразил: «Мне достаточно одного, ведь я монах». «И мне одного достаточно, – ответил Павел, – ибо я тоже хочу стать монахом».

Тогда Антоний встал, сотворил 12 молитв и прочитал 12 псалмов, а потом, после краткого сна, снова поднялся на молитву в полночь и продолжал ее до утра. Когда он увидел, что старик охотно следует его образу жизни, он сказал ему: «Если можешь так жить каждый день, оставайся со мной». Павел ответил: «Поистине, если будет что-то большее этого, то

не знаю, смогу ли. А если то, что видел доселе, то сделаю это легко». На следующий день Антоний радостно возвестил Павлу: «Вот ты и стал монахом!»

За условленные месяцы Антоний вполне удостоверился, что ученик его совершенен душой, будучи чрезвычайно прост, и что ему содействует благодать Божия. Тогда он построил Павлу келью в трех или четырех милях от своей и сказал: «Вот, теперь ты монах. Оставайся один, чтобы принять и искушения от бесов». Проведя год в доблестном подвиге, Павел принял от Бога благодать изгонять бесов и исцелять болезни.

Однажды к преподобному Антонию привели одержимого, в которого вселился князь бесовский, хуливший и само Небо. Святой, внимательно взглянув на него, сказал тем, кто привел больного: «Это не мое дело. Я пока не удостоился такой благодати, чтобы справиться с княжеским легионом, но это дело Павла». Одержимого привели к Павлу, и преподобный Антоний повелел блаженному: «Авва Павел, изгони этого беса из человека, чтобы он ушел домой здоровым!» Павел спросил: «А ты что?» Антоний объяснил: «Мне некогда, у меня есть дело», – и, оставив его, возвратился в свою келью.

Павел, полагаясь только на молитву духовного отца, усердно помолившись, повелел бесу: «Авва Антоний приказал тебе выйти из этого человека!» Но бес с бранью закричал: «Не выйду, бесчестный старче!» Тогда Павел, взяв свою милоть, ударил одержимого по спине со словами: «Выйди, сказал авва Антоний!» Но бес стал еще сильнее бранить и его, и Антония. Наконец Павел пригрозил ему, что пойдет и скажет Самому Христу, однако бес снова отказался выйти.

Рассердившись, Павел вышел из кельи на полуденный зной, когда жара была, как в печи вавилонской, и, став на камне, погрузился в молитву, взывая: «Ты видишь, Иисусе Христе, распятый при Понтийском Пилате, что я не сойду с этого

камня, не буду ни есть, ни пить, пока не умру, если Ты не изгонишь духа из этого человека и не освободишь его!» И прежде чем эти слова сошли с его уст, бес возопил: «О насилие! Простота Павла изгоняет меня!» И тотчас дух вышел из одержимого и превратился в огромного змея, который устремился в Красное море.

Таково благоволение, которое Бог оказывает всем, кто, подобно Павлу, посвятил себя Ему безраздельно, со всей простотой сердечной.

Икона Божией Матери "Споручница грешных" названа так по надписи, сохранившейся на иконе: "Аз Споручница грешных к Моему Сыну..."

«Споручница Грешных» в Николо-Одринском монастыре города Карачева (оригинал)

Впервые этот образ прославился чудесами в Николаевском Одрине мужском монастыре Орловской губернии в середине XIX столетия. Древняя икона Богоматери "Споручница грешных" из-за ветхости своей не пользовалась должным почитанием и стояла в старой часовне у монастырских ворот. Но в 1843 году многим жителям в сновидениях было открыто, что икона эта наделена, по Божьему Промыслу, чудотворной

силой. Икону торжественно перенесли в церковь. К ней начали стекаться верующие и просить о врачевании своих печалей и болезней. Первым получил исцеление расслабленный мальчик, мать которого горячо молилась перед этой святыней. Особенно прославилась икона во время эпидемии холеры, когда многих смертельно больных, с верою к ней притекающих, она возвратила к жизни.

В монастыре в честь чудотворного образа был построен большой трехпрестольный храм. На иконе "Споручница грешных" Богоматерь изображена с Младенцем на левой руке, Который обеими руками Своими держит Ее правую руку. Главы Богоматери и Младенца увенчаны коронами.

В 1848 году усердием москвича Димитрия Бонческула был сделан список с этого чудотворного образа и помещен в его доме. Вскоре он прославился истечением целительного мира, давшего многим выздоровление от тяжких болезней. Этот чудотворный список перенесли в храм святителя Николая в Хамовниках, в котором был устроен тогда же придел в честь иконы Божией Матери "Споручница грешных". Кроме 7 марта, празднество в честь этой иконы совершается 29 мая.

Тропарь Божией Матери пред иконой Ее Споручница грешных

глас 4

Умолкает ныне всякое уныние/ и страх отчаяния исчезает,/ грешницы в скорбех сердца обретают утешения/ и небесною любовью озаряются светло. Днесь бо Мати Божия простирает к нам спасающую руку/ и от Пречистаго образа Своего вещает, глаголя:/ Аз Споручница грешных к Моему Сыну,/ Сей дал Мне за них рuce слышати Мя выну. Темже людие, обремененнии грехми и скорбьми многими,/ припадите к подножию Ея иконы

со слезами, вопиюще:/ Заступнице мира, грешных Споручнице!/ Умоли Матерними Твоими молитвами Избавителя всех,/ да Божественным всепрощением покрывает грехи наша/ и светлыя двери райския отверзет нам,/ Ты бо еси предстательство и спасение рода христианскаго.

Ин тропарь Божией Матери пред иконой Ее Споручница грешных

глас 3

Тебе, милосердия источнику присно текущему/ и Споручнице грешных, недостойный раби Твой, Богородице,/ припадающе, скорбяще, вопием Ти:/ спасай нас от бед, Владычице,/ и матерним Твоим ходатайством испроси всем нам вечное спасение.

Кондак Божией Матери пред иконой Ее Споручница грешных

глас 1

Честное жилище бывшее/ неизреченнаго естества Божественнаго/ выше слова и паче ума/ и грешным еси Споручница,/ подававши благодать и исцеление,/ яко Мати всех Царствующаго:/ моли Сына Твоего/ получитьи нам милость в День судный.

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО